

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 1. prosince 2020 o odvolání obžalovaného **R.P.**, nar. XXXX v XXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2020, č. j. 12 T 84/2020 - 101,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný R. P. uznán vinným ze spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, kterých se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil tím, že dne 6. 4. 2020 v době kolem 21:20 hodin na ulici Palackého třída 57 v Brně, v prodejně NON stop pekárny Svoj&Svoj, napadl nejdříve slovně poškozeného M.N., narozeného XXXX, který jej upozornil na nevhodné chování vůči personálu prodejny a dále na to, že nemá nasazenou povinnou roušku na obličeji a následně jej před prodejnou udeřil do pravé čelní oblasti hlavy lahví od alkoholu, kterou držel v ruce, čímž způsobil poškozenému zhmoždění a podlitinu hlavy v oblasti čelní, nad pravým okem s předpokládanou dobou léčení 1 týden, bez omezení v běžném způsob života poškozeného, kdy při pádu v rámci potyčky zřejmě botou obžalovaný rozbil skleněnou výlohu pekárny a při následné potyčce obou mužů vypadly poškozenému z kapsy klíče od vozidla, které obžalovaný sebral a odcházel s nimi pryč, poškozený ho dohonil a klíče si vzal zpět a následně se obžalovaný R. P. vrátil do prodejny, kdy poškozenému opět vulgárně nadával bez nasazené roušky a snažil se jej opětovně fyzicky napadnout, a to pěstí do obličeje a když se poškozený úderu vyhnul, rozbil výlohu regálu s potravinami, do kterého vrazil svojí hlavou, když sám upadl v prodejně, poté obžalovaný vyšel ven a opětovně křičel a snažil se útočit na poškozeného, a to až do příjezdu policejního orgánu Policie ČR, přičemž uvedeného jednání se jmenovaný dopustil, ačkoliv byl usnesením vlády ze dne 12. března 2020 č. 194, vyhlášeným ve Sbírce zákonů pod č. 69/2020 Sb., v souladu s čl. 5 a 6 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, vyhlášen nouzový stav pro území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru (označovaný jako SARS CoV-2) na území České republiky, a to od 14:00 dne 12. března 2020 na dobu 30 dnů, a tohoto jednání se dopustil přesto, že byl trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2013 pod sp. zn. 7 T 22/2013, s nabytím právní moci dne 6. 3. 2013, odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v délce trvání 30 měsíců, mimo jiné za spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku.

Obžalovanému byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvaceti měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou.

2. Proti rozsudku podal včas odvolání obžalovaný, které zaměřil toliko do výroku o trestu. Připustil, že se svého jednání dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení, kdy toto poslední odsouzení za znásilnění bylo pro něj velkou výstrahou. Začal abstinovat, neboť pochopil, že následky požití alkoholu nezvládá. Podařilo se mu několik let žít řádným životem. Osvojil si z útulku dvě kočky, o které se stará, opravuje počítače pro lidi z jeho okolí a návštěvu restaurace omezil toliko na situaci, kdy si jednou týdně chodí pro pivo do džbánu těsně před zavírací dobou. Obžalovanému se především dařilo vyhýbat se pití „tvrdého“ alkoholu, což je pro něj kruciólní problém. Obžalovaný zmínil, že bohužel v inkriminovaný den jej navštívil kamarád, přinesl mu k narozeninám láhev a s ohledem na skutečnost, že byly v důsledku nouzového stavu zavřeny veškeré hospody, jej přesvědčil, aby spolu tuto láhev vypili. Tímto bohužel došlo k odbrzdění veškerých obranných mechanismů v chování obžalovaného, který se následně vydal na cestu po Brně, vypil se svou rodinou další láhev a choval se tak, jak je správně popsáno ve výroku rozhodnutí prvoinstančního soudu. Obžalovaný v této souvislosti uvedl, že pochopil, že se musí s „démonem alkoholu“ vypořádat. Slíbil si, že už tvrdý alkohol v životě nepozře. Nechodí si už ani pro pivo do džbánu a zdůraznil, že má skutečně poctivý úmysl žít řádně a chápe, že jedinou šancí je úplná eliminace rizika spojeného být s občasným požíváním alkoholu, a to zvláště „tvrdého“. Jako součást podaného odvolání pak obžalovaný u veřejného zasedání předložil sdělení místostarosty Městské části Brno – Královo Pole, sousedů z bydliště i svého kamaráda, kteří jej hodnotí jako ochotného, vstřícného a bezproblémového člověka. Z důvodů shora uvedených obžalovaný odvolací soud požádal, aby změnil uložený nepodmíněný trest na podmíněně odložený.
3. Odvolací soud přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. V této trestní věci odvolací soud přezkoumal výrok o trestu, protože odvolání obžalovaného směřovalo pouze do tohoto výroku. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.
4. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanovením trestního řádu, zejména s těmi, které zabezpečují objasnění věci a právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Nebyl shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
5. Při rozhodování o trestu soud prvního stupně nepochybil, jestliže obžalovanému uložil výše uvedený trest, neboť tento, co druhu a výměry, odpovídá hlediskům, uvedeným v § 37 odst. 2, § 38 a § 39 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovanému přitěžovalo, že se dopustil dvou trestných činů, a zejména, že jej od spáchání další trestné činnosti neodradilo, že se nacházel ve zkušební době podmíněného odsouzení za závažný násilný trestný čin, kterým je nepochybně trestný čin znásilnění. Obžalovaný byl ohrožen uložením trestu odnětí svobody v trestní sazbě nejpřísnějšího ze sbíhajících se trestných činů, a to přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odstavce 1 trestního zákoníku, kde se trestní sazba nacházela v rozpětí od šesti měsíců do tří let. Uložený úhrnný trest pod polovinou zákonné trestní sazby, vzhledem k výše uvedeným přitěžujícím okolnostem, se jeví jako mírnější, rozhodně ho nelze označit jako nepřiměřený. Pouze nepřiměřenost trestu může být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku ve výroku o trestu z důvodu uvedeného v § 258 odst.

1 písm. e) trestního řádu. Tyto přítěžující okolnosti vedly soud ke správnému závěru, že u obžalovaného nemůže být účelu trestu dosaženo jiným mírnějším druhem trestu, ani uložením mírnějšího trestu odnětí svobody, i po případném přihlédnutí k obsahu kladného hodnocení jeho osoby, jak doložil v rámci veřejného zasedání. Na tomto místě je třeba připomenout, že obžalovaný se svého jednání dopustil, ačkoliv byl usnesením vlády ze dne 12. března 2020 č. 194, vyhlášeným ve Sbírce zákonů pod č. 69/2020 Sb., v souladu s čl. 5 a 6 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, vyhlášen nouzový stav pro území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru (označovaný jako SARS CoV-2). Zejména pak svým fyzickým kontaktem s poškozeným M. N. nepochybně porušil své povinnosti vyplývající z opatření vlády a zvýšil tak riziko šíření koronaviru (označovaného jako SARS CoV-2). Na tomto místě je třeba také dodat, že pokud by na straně obžalovaného nebylo doznání ke spáchání trestných činů, že svého jednání litoval, omluvil se poškozeným a uhradil způsobenou škodu, tak by přicházelo v úvahu uložení podstatně přísnějšího trestu. Jinými slovy soud prvního stupně při ukládání trestu v plné míře přihlédl k těmto polehčujícím okolnostem. V souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku obžalovaný nemohl být zařazen do jiného typu věznice, než do věznice s ostrahou.

6. Ze shora uvedených skutečností je zřejmé, že námitky v odvolání obžalovaným uplatněné, nemohly obstát. Z těchto důvodů odvolací soud podle § 256 trestního řádu odvolání obžalovaného R.P. zamítl jako nedůvodné, neboť rozsudek soudu prvního stupně, pokud jde o výrok o trestu a způsob jeho výkonu, odpovídá zjištěnému skutkovému ději i zákonu.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný (§ 139 odst. 1 písm. a), § 140 odst. 1 písm. a) trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a/ trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán
- čeho se dovolatel domáhá
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-1/ nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Brno, dne 1. prosince 2020

JUDr. Vlastimír Čech v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Radka Podruhá